

ELOGIUL CÂMPIEI

Ca și Lucian Blaga, Petre Curticăpean aduce un elogiu satului, unul identificabil, Râciul mureșean, dar și unuia etern, generic, ridicând, ca și Brâncuși „coloană fără de sfârșit”, de data aceasta Câmpiei (Transilvane), văzută nu în dimensiunea sa orizontală, ci în cea verticală: „Când ies din oraș/ pe drumul câmpiei/ îmi pare/ că-i așezată/ până sus, în cer” (**Câmpia templu**).

Verticalitatea ei i-o dau oamenii: „Dar mai presus de toate/ coloanele câmpiei/ sunt oamenii/ porniți/ la crăpatul de zi/ să-și lucreze pământul/ veșnic însetat,/ veșnic uscat de vânturi” (**Coloanele câmpiei**), „Oamenii locului/ asemenea stejarilor falnici” (**Brâu**), iar parametri care o definesc sunt bogăția, liniștea, temeinicia: „Aici/ totul pulsează calm/ ca o inimă ce/ nu se grăbește să devină cord”. (**Coloanele câmpiei**).

Câmpia Transilvană este deopotrivă „Arc de triumf”, „imensă catapeteasmă”. Ea „poartă pe altită/ un brâu fermecat” , Mureșul, cu care poetul își vindecă dorurile: „Când/ doruri mă ard în văpăi/ malin/ sorbindu-i unda”.(**Brâu**).

Coloanele câmpiei sunt și un elogiu adus limbii române, într-o încercare mereu amânată de a isca, arghezian, „frumuseți și prețuri noi”, domniță

pețită târziu:...” Și totuși,/ cu câtă fericire/ așez,/ în fața privirilor tale/ o rimă!...” (**Pețit târziu**).

Oricum, poezia rămâne, pentru Petre Curticăpean, modul cel mai potrivit pentru a aduce elogiul său nu doar Câmpiei, ci și celor care i-au scris, în timp, istoria: „Nimic nu-mi pare mai firesc sub stea,/ Decât s-adun firesc, rimele rare,/ E tot ce pot pentru câmpia mea,/ Și pentru toți ce-au adormit sub zare” (**Ofrandă**).

Poezia lui Petre Curticăpean, într-o rostire sinceră, simplă, este și nostalgie, încercare de reconstituire în memorie a satului ancestral, topos în care, după Blaga, invocat și în această carte, s-a născut veșnicia. Aici se regăsesc toate acele elemente care compun satul copilăriei, un sat de proiecție mitică, idealizat.

Coloanele Câmpiei sunt și o încercare de regăsire nu doar a sinelui, ci și o încercare de a înțelege un trecut ireversibil.

Poetul n-a „tras podul de la mal”, ciclul ultim al cărții, **Stejarul de la oraș**, fiind chiar puntea care leagă „golul istoric” care se întinde între o lume ce a fost și prezent, între „jinduita câmpie” și „blestemul din oraș”, între „zăriștea cosmică” și „umbra blocului”.

Nicolae BĂCIUȚ
